

en god Aldersrentelov med faste Takster skulde modvirke og vilde modvirke, hvis den gennemførtes konsekvent. 5—6 Klasser er alt for meget, 3 vil i hvert Fald være tilstrækkeligt — det fandtes der ogsaa i det tidligere Regeringsforslag —, København, Købstæderne og Landkommunerne. Og Forskellen maa ikke være stor. Til København bør man saa efter min Mening regne ikke blot Gentofte, men en Række af Nabo-kommunerne, hvor Livsvilkaarene i alt væsentligt er de samme som i København. Og mon man ikke ogsaa burde slaa de allerstørste Købstæder, Aarhus, Aalborg og Odense, sammen med Hovedstaden til een Klasse? Derefter burde der være en Klasse for Resten af Købstæderne, og jeg vil henstille, at man i Udvalget overvejer, om man ikke bør henlægge de Distrikter til Købstæderne, som ifølge en Bestemmelse i Tjenestemandsløven skal regnes med til Købstæderne, naar der er Tale om Dyrtids-tillæg o. s. v. Dette vil sikkert være rigtig, da Forholdene i saadanne Nabodistrikter til en Købstad i alt væsentligt er de samme som i Købstaden. Det er altsaa en saadan Ordning, jeg maa ønske nøje og velvilligt overvejet i Udvalget.

Endelig vil jeg tale om et vigtigt økonomisk Punkt, nemlig Spørgsmaalet om Statens Refusion. Den er ligesom i det tidligere radikale Regeringsforslag og ligesom i vort Forslag for 1917 fastsat til Halvdelen. Men i de senere Aar er Bykommunernes, særlig Købstadkommunernes, finansielle Forhold blevet stadig vanskeligere, og dertil kommer, at det er berettiget, at der sker en Ændring med Hensyn til Refusionen, netop naar vi gaar over til Aldersrenteprincippet og gør det saa fast og klart og konsekvent, som der her er Tale om. Man kan naturligvis sige, at Staten i Øjeblikket er ligesaa vanskeligt stillet finansielt som Kommunerne; men der er og bliver dog altid den Forskel, at Kommunerne ikke er suveræne i skattemæssig Henseende; det er Staten, den kan skaffe sig de fornødne Midler gennem Skatter, hvad Kommunerne ikke kan. Dertil kommer, at naar vi nu gaar til Aldersrenteprincippet, bortfalder den Begrundelse for, at Kommunerne burde svare en passende Andel, at man ellers vilde fremme Ødselhed og alt for stor Rundhaandethed fra Kommunernes Side. Hvis dette Lovforslag gennemføres, faar Kommunerne fremtidig ikke andet end det rent administrative med denne Sag at gøre; de skal fastslaa, om en Mand har en saadan Indtægt og Formue, at han kan komme ind under Lovens Bestemmelser, andet faar de ikke med Loven

at gøre, de har ikke længere noget frit Skøn, og der kan derfor ikke blive Tale om, at Kommunerne bliver for ødsle. Jeg vil derfor mene, at Staten burde overtage en langt større Del af Aldersrentehjælpen, end der her er Tale om. Principielt vilde det rigtigste være, at Staten overtog hele Aldersrenten. Gennem dette Lovforslag anerkendes netop Aldershjælpen som en Statspension, der tilkommer — som en Ret — alle hæderlige selvhjulpne gamle fra en vis Alder. I hvert Fald vil jeg mene, at Staten bør refundere de $\frac{3}{4}$.

Den højtærede Indenrigsminister udtalte i Slutningen af sin Fremsættelsestale Haabet og Ønsket om, at dette Lovforslag maatte blive gennemført i indeværende Samling. Vi deler ganske dette Ønske, og vi fra vor Side vil med størst mulig Kraft medvirke til, at det kan ske. Vi erkender, at det principielle Fremskridt i Lovforslaget er saa stort og betydningsfuldt, at man ikke hurtigt nok kan faa det gennemført, vi ønsker det gennemført snarest muligt. Vi er klar over de Mangler, som den hidtidige Lovgivning har haft, og de Misligheder, den har medført i Retning af snarere at præmiere Ødselhed end Sparsommelighed. Vi glæder os i høj Grad over, at det Vildspor med Hensyn til Tvangsforsikring, hvori man saa længe har gaaet, nu er fuldstændig opgivet, og vi glæder os over, at det gamle Princip i Loven fra 9. April 1891 om Vederlagsfrihed opretholdes samtidig med, at man gaar til det Berg-Hørup-Knudsenke Princip med faste Takster. Vi vil med al Iver arbejde med paa, at dette Lovforslag kan gennemføres hurtigst muligt med dette nye Princip, men vi maa samtidig med tilsvarende Iver arbejde for, at dette Princip Gennemførelse ikke kommer til at betyde en Føringelse af Kaarene for de nulevende gamle, men at det bliver det, som det bør være: en Forbedring. Ændringer i den Retning maa vi kræve. Under det Vilkaar vil vi af alle Kræfter arbejde med paa Lovforslagets hurtigst mulige Gennemførelse.

Vesterager: Det er blevet fremhævet fra flere Sider, at nærværende Lovforslag om Aldersrente ikke tilsigter at bryde med den historiske Udvikling her i Landet paa det Omraade, og det er jo fuldkommen rigtigt. Jeg skal ikke komme ind paa en historisk Udredning; vi har jo nu hørt en Fremstilling af den historiske Udvikling af dette Spørgsmaal her i Landet af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Borgbjerg).

Det maa være Formaalet for dette